

Κακὸ αὐτὸ, καὶ μάλιστα νὰ γίνεται ἀπὸ νέους που μποροῦσαν κάποι νὰ κάνουν οὐσιαστικώτερο κι ἀνθρωπικώτερο.

ΚΑΠΙΟΣ

φίλος μας, ἀξιοματικός τοῦ ναυτικού, ὅταν τὸν συχαρήκαμε γιὰ τὸν καινούριο ὑπουργό τους, μᾶς εἶπε μὲ μιὰ φαρμακερὴ καὶ πολυσήμαντη σοβαρότητα τὰκόλουθα :

— Δὲν καταλαβαίνω γιατί παραξενεύοσαστε. Ἡ Ἑλλάδα εἶναι ναυτικὸ κράτος κι ὅλ' οἱ πολιτικοὶ του πρέπει νὰ καταλαβαίνουν ἀπὸ ναυτικὰ. Κάθε λοιπὸν καινούριος Ὑπουργός, σὺν τὸν κ. Νώντα, νὰ ποῦμε, πρέπει νὰ κάνει πρῶτα πρῶτα τὴ θητεία του στὸ Ὑπουργεῖο μας κ' ἔτσι νὰποχτήσει τις χρειαζόμενες γνώσεις νὰ γίνῃ μιὰ μέρα καὶ πρωθυπουργός. (Ὁ Ράλλης ἔκανε Ὑπουργός τῶ Ναυτικῶν, κι ὁ Θεοτόκης, καὶ οἱ ἄλλοι ἀρχηγοί. Γιατὶ νὰ μὴν κάνει κι ὁ κ. Νώντας;

Κόπιασε τώρα τοῦ λόγου σου νὰ βρεῖς ἀντίλογον σὲ τέτλια μπρούτζινη λογική.

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣ Ο ΣΤΙΓΜΑΤΙΑΣ

Δὲ σὺς εἶπα πῶς ὁ γνωστός Γλωσσαλγίης, ἐπειδὴ τοῦ δείξαμε τὸ σολοικισμό του, ἀρτὸς τώρα πιὸ πεισματωμένα θὰ συντκασε παντα τὸ ἐρωτηματικὸ ἂν μὲ ὑποταχτική: Ἔτσι ἔγινε. Κοιτάξτε στὸν ἀκόλουθον παραγραφοῦ του πῶς τόνε λέει καὶ τὸν ξαναλέει: τὸ συνθεσμὸ τῆς καρδιάς του. (Πάτρια, 23 τοῦ Ἀπρίλι, 1905):

«Πρόκειται γενικῶς περὶ τούτου, ἂν πρόβῃ νὰ διεξακολουθήσωμεν νὰ αἰσθανώμεθα ἑαυτοὺς ὡς Ἑλλήνας (γρ. νὰ αἰσθανώμεθα ἑαυτοὺς Ἑλλήνας, ἂν πρόβῃ νὰ θεωρῶμεν τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν ὡς ἠπρογονικὴν (γρ. νὰ θεωρῶμεν τὴν Ἑλλ. ἱστορίαν ἠπρογονικὴν), ἂν πρόβῃ καθόλου νὰ κρατῶμεθα ἀπὸ ὑπὸ παρελθόν (τί θὰ πῆ ἀρτὸς), ἢ ἂν τούναντίον ἠπρόβῃ νὰ πιστεύσωμεν εἰς τοὺς αἰρετικούς κτλ.»

Λὲς καὶ καπίος τοῦ τὸν τύπωσε στὸ κούτελο τὸ σολοικισμό μ' ἀναμένο σίδερο.

Περιμένουμε μάλιστα καὶ συνθηκώτερα. Γιατὶ νὰ δεῖτε, μιὰ μέρα θ' ἀποφασίσει νὰ μιμηθεῖ τὸν Πιῶπ πὸν πρῶτος ἀνακάλυψε τὸν κομψὸ παρατατικὸ τῆς ὑποταχτικῆς, καὶ θὰ γράφει: «Πρόκειται, ἂν ἐθεωρηθῶμεν, ἂν ἐκρατῶμεθα, ἂν ὠδηγῶμεθα, ἂν ἐπιστεῦθῶμεν κτλ. κτλ.»

K. T.

μὲ τὰ χέρια σταθωμένα. Ἔνας ἀπὸ κεί, ἴσως ὁ ἀνακρετὴς μου κανε μερικὰ τυπικὰ ρωτήματα: ἀπὸ ποῦ εἰμουν, — πῶς λεγοῦμεν — γιατί ἦρθα στὴ Σαλονίκη, γιατί πῆγα στὸ χωριό, — πῶς μὲ πιάσανε; Ὑστερα μοῦ δειξε τὸ Δεσπότη καὶ τὸ διαφεντὴ καὶ μὲ ρώτησε: ποιοὶ εἶν' ἀρτὸι καὶ πῶς λέγονται;

Ἐγὼ ἀποκρινόμενα σὲ ὅλα ταπεινὰ-ταπεινὰ κι ἀρθεκα, ὅπως ἔπρεπε. Κατέπει: ρώτησ' ἐμείνους: ἂ μὲ γνωρίζουν; τοὺς ξαναρῶτησ' ἔ δίνουσε γιὰ μὲνα ἐγγύτησιν, πῶς εἶμαι καλὸς ἄθρωπος, κι ὅτι σὰ μὲ γυρέφει καμιά φορὰ ἢ ἀρχὴ θὰ μὲ παρουσιάσουν; τοὺς εἶπε σὺν ὑπογράφουν κιάλας σὲ δάφτα κι ἀφρὺ κείνοι παραδεχτήκανε τὰ πάντα, οὐλα, ἔγραψ' ἕνα ἐγγυητικὸ καταπῶς ἔπρεπε, τὸ διάβασε, τ' ἀρέσανε, κόλλησε κάτου ἕνα χαρτόσημο καὶ τοὺς τὸ δωκε νὰ τὸ πογράψουνε.

Κι ἀφρὺ ταλειώσανε ὅλες οἱ διατύπωσες γυρίζε ὁ Βαλῆς καὶ μοῦ λέγει μὲ πολλὴ ἐβγένεια.

— Χάιντε ὄγλουμ σαντισαχὰ ντουβὰ ἔτ' σερμπές-σιν.

Ἔκανα πάλι ἕναν τεμενὰ κάτι μουρμουρίζοντας, γιὰ νὰ τόνε φαριστήσω καὶ τραθήχτηκα πίσω-πίσω, ὡς πευ βγῆκ' ἀπ' τὴν πόρτα. Μὲ γλήγορο βῆμα κατέβηκα τὴ σκάλα καὶ βρέθηκα ὄξω στὸ δρόμο. Ἐκίνα τὸ σταθρὸ μου καὶ δόξασα τὸ Θεό, ποῦ μὲ γλύ-

ΓΙΑΤΡΙΚΟ ΓΙΑ ΤΙΣ ΘΕΡΜΕΣ

Στις προσπάθειες τοῦ «κατὰ τῶν ἐλωδῶν νόσων (Θέρμες) Συνδέσμου» καὶ στίς ἐπιστημονικῆς ἡμιλίης τοῦ κ. Καρδαμάτη γιὰ τὰ ἀνεφίλετα κουνούπια (ποῦ μεταφέρουσε ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλον τὸ «πλασμῶδιον τοῦ Λαβερᾶν» καὶ μπολιάζουσε, ἄς ποῦμε, τὴ θέρμη στὸν γερὸ τὸν ἄθρωπο) καὶ γιὰ τὰ ἄλλα προφυλακτικὰ καὶ γιαιτρικὰ μέσα, ἔρχουσε κι ἐγὼ ἀπὸ μακρὰ, νὰ δώσω μιὰ βοήθεια μέσο τοῦ ἀγαπημένου μας «Νουμᾶ», ποῦ τὸν προτιμῶ, γιατί γράφει στὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ, ποῦ ἀναγκάστηκε κι ὁ κ. Καρδαμάτης νὰ μιλήσει στοὺς Βατραχωνησιῶτες καὶ τοὺς ἄλλους συμπολίτες σας.

Ὅτι θὰ ποῦμε ἐδῶ μὲ λίγα λόγια τὰ γράψαμε φαρδεῖα πλατεῖα στὰ 81 καὶ στὰ 88 στὸ γιαιτρικὸ περιοδικὸ «Γαληνός», μὰ οἱ συνάδερφοί μου δὲν τ' ἀκούσανε, γιατί δὲν τὰ εἶπε κανένας Φραντζέζος ἢ Γερμανὸς καθηγητής. Γι' ἀφρὸ θὰ τὰ ποῦμε ἐδῶ ἀπλοῦστερα καὶ συντομώτερα γιὰ νὰ τὰ διαβάσουν καὶ τὰ νοιώσουν οἱ πολλοί. Ἴσως τὰ μεταχειριστεῖ κανένας τους πρὸς μεγάλη του ὠφέλεια, κι ἔτσι σιγὰ σιγὰ διαδοθεῖ τὸ γιαιτρικὸ ἀφρὸ ποῦ γιαιτρεῖται γλήγορα, σίγουρα καὶ τέλεια τις θέρμες δίχως ν' ἀρῖνει ἀδυναμίες καὶ σπλήνες (ντελάκια) καὶ χωρὶς νὰ ἀδειαζέει τις τσέπες ἀπὸ βίζιτες, κινίνα, ἀρσενικά, ἔξανακφέλες, ἀλλαγίες κλίματος γιὰ ἀνάκρωσι κτλ. κτλ. κτλ.

Ἐπειδὴ μ' ὅλες τις προφυλάξεις ποῦ σύστησε ὁ κ. Κ. (ποῦ πρέπει νὰ τις λαβαίνει καθένας, γιὰ νὰ μὴν παρῇ καμμιὰ θέρμη), δὲν εἶναι βολετὸ, νὰ λείψῃ ἢ καταραμένη ἀφρὴ ἀρρώστεια, συσταίνουμε σὲ κείνους ποῦ θὰ πάθουνε θέρμη (ἀλαφρεῖα ἢ βαρεῖα, ἀδιάφορο) νὰ καταφύγουν ἀμέσως στὴ χρῆση τοῦ νεροῦ ὡς ἐξῆς. Πάινει ὅτι πρόχειρα πανίτικα ὄφρασματα ἔχει (πεσάκια, πουκαμισα, συντόνια, μπερτέδες), τὰ βουτᾶ σὲ ζεστὸ νερὸ (40—45 βαθμῶν Κελσίου) τὰ στραγγίξει καμπόσο, ὅσο νὰ μὴ σαζουσε, καὶ βανε ἀπὸ κάτου ἀπ' τὴ φανέλλα τοῦ ἕνα στὴ ράχη του ἀπὸ τὰ μισοπλάτια του ὡς τὰ μεριά του, ἕνα στὸ στῆθος του καὶ στὴν κοιλία του κι ἀπὸ ἕνα σὲ καθένα μπράτσο του καὶ ποδάρι του, ποῦ τὰ τυλίγει μὲ ἀφρὰ. Τὸ κεφάλι του ὅλο τὸ τυλίγει μ' ἕνα πεσάκι βουτηγμένο σὲ κρὺ νερὸ καὶ τὰλλάζει συχνότερα καθε 5—10 λεπτὰ τῆς ὥρας. Ὑστερὶς ἀπὸ μισὴ ἢ μιὰ ὥρα σὰ στεγνώσουνε τὰ πανιά ποῦ ἔχει βαλμένα στὸ κορμὶ του, τὰ ξανα-

τωσε ἀπὸ τέτοιους κιντύνους καὶ τραθήξα κάτου.

Σὰς εἶπα πῶς οἱ στρατιῶτες μ' εἶχανε ληστεφεί καὶ δὲν εἶχα πεντάρα, γιὰ τοῦτο πῆγα ἴσια σ' ἕναν πατριώτη μου ἔμπορο τὸν κ. Ἡρόδοτο Ξενίδη, τόνε παρακάλεσα νὰ μοῦ δώσει δέκα λίρες καὶ τραθήξα συνάλλαγμα στὸν πατέρα μου νὰ πληρωθεῖ τὸ ποσὸ στὸν ἀνταποκριτὴ τοῦ κ. Ἡροδοτου στὴν πατρίδα μου.

Ἄμα κ' ἔβλακα τὴ μονέδα στὴν τσέπη, ἦρθ' ἢ καρδιά μου στὸν τόπο.

Ε'. ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ

Κατέβηκα στὸ γιαιλὸ κ' ἦρθα μερικὸς συνταξίωτες μου καὶ τοὺς ρώτησα: πῶς πάνε τὰ δικὰ μας; Μοῦ πανε πῶς ὅλα τὰ πράματα τοῦ σκολειοῦ τὰ γλυτώσανε καὶ τὰ σεντούκια μας εἶτανε τῶρα στὴ Μητρόπολη — εἶχανε νοικιάσει ἕνα ἄλλο σπίτι πρὸς ὄρας γιὰ Μητρόπολη. — Τελετὴ μελετὴ γιὰ τὸ μοίρασμα τῶ διπλωμάτων δὲν εἶχε νὰ γένει, τὰ διπλώματα μας τᾶχε ὁ Μητροπολίτης κι ὅποιος ἤθελε πήγαινε κ' ἔπαιρνε τὸ δικό του κι ἀπὸ τὸ στριφε. Ἄφρὸ εἶταν τὸ καλύτερο ποῦ μποροῦσε νὰ κάνει κανένας, γιατί μέρος γιὰ νὰ αἰνίουμε δὲν εἶχαμε καὶ τὰ ξενοδοχία ἤθελαν ἔξοδα.

βρέχει σὲ ζεστὸ νερὸ καὶ τὰ ξαναβάνει. Ἔτσι ξακολουθαίε ὡς ποῦ νὰ ἰδρῶσῃ ἢ ν' ἀρχίσουσε νὰ κρῦνουνε τὰ πανιά ἀπάνω του. Τότες μένει καμπόσο καιρὸ (1)2—1 ὥρα) ἀκόμα τυλιγμένος μέσα στὸ σκέπασμα κι ὕστερα τὰ βγάνει καὶ φορεῖ στεγνὰ ρούχα.

Πρῶτα πρῶτα κρῦνουνε τὰ πανιά τῶν ποδαριῶν καὶ τῆς ράχης κ' ὕστερα τῶν χειρῶν, τοῦ στήθιοῦ καὶ τῆς κοιλιάς. Γι' ἀφρὸ μπόρει κανένας νὰ σηκῶσει τὰ πρῶτα (τῆς ράχης καὶ τῶν ποδαριῶν), καὶ νὰφῆσει τὰ ἄλλα, καὶ νὰ τὰλλάξει, δηλαδὴ νὰ τὰ ξαναβρέξει καμπόσες φορὲς, ὡς ποῦ ν' ἀρχίσουσε κ' ἐκείνα νὰ κρῦνουνε ἀπάνω του, καὶ τότες νὰ βγάνει κι ἀφρὰ καὶ νὰ φορέσει στεγνὰ ρούχα.

Μ' ἀφρὸ τὸ μέσο ὁ κρῦστος ἀρχίζει ὕστερὶς ἀπὸ 2—3 ὥρες νὰ ἡσυχάζει. Καμμιὰ φορὰ ὅμως στενοχωριέται ἀκόμα περισσότερο. Ἄφρὸ δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀνησυχῆσει, γιατί πιὸ ὕστερότερα ἢ στενοχωρία του θὰ περάσει, σὺν ἐξακολουθήσει τὴ χρῆση τῶν πανιῶν. Ἄν ὅμως ἡ στενοχωρία του δὲν περνάει ἀλλὰ ἐκκολουθεῖ πιότερο καιρὸ 5—6—10 ὥρες, τότες θὰ πῆ: πῶς ἔχει μέσα του πολλὴ φλόγια (βαρεῖα θέρμη), ποῦ δὲ μπόρει νὰ χαθεῖ μὲ τὸ λίγο νερὸ, ποῦ τοῦ δίνουμε μὲ τὰ πανιά γιὰ νὰ τοῦ τὴ σβύσωμε. Τότες εἶναι πιὸ ὠφέλιμα τὰ μπανία (λουτρά καθολικὰ) θερμοκρασίας 38—40 (Κελσίου). Σὰφρὰ μέσα, ἀφρὸ μπεῖ ὁ κρῦστος νὰ καθεται 1)4—1)2 ὥρα, κι ἀφρὸ βγῆι καὶ ἡσυχάσει στὸ στρώμα του καμμιὰ ὥρα, νὰ ξανακρῖει κι ἔτσι νὰ ἐξακολουθήσει ὡς ποῦ νὰ περᾶσει ἡ πολλὴ ζέστη του. Τότες μπόρει νὰ ἐξακολουθήσει καὶ πάλι τὰ πανιά βρεμένα σὲ ζεστὸ νερὸ, ὡς ποῦ νὰ χαθεῖ τέλεια ἡ ζέστη του. Σὺν εἶναι μέσα στὸ μπανίον, νὰ τοῦ βρέχουν ἡσυχὰ ἡσυχὰ τὸ κεφάλι του μ' ἕνα μαντιλὶ βουτηγμένο σὲ δροσερότερο νερὸ 28—30, μὰ νὰ μὴν τοῦ χύνουσε ποτές κρὺ, γιατί κρῦνουνε τὰ ὄρμα του, καὶ τότες ἀποστρέφεται τὸ μπανίον, καὶ θέλει νὰ βγῆι πιὸ γλήγορα, ποῦ δὲν τὸν φέλαει πολὺ.

Οἱ ἀπλὲς θέρμες (διελκείποντες πυρετοί) μὲ ἀφρὸ τὸ γιαιτρικὸ γιαιτρεῖθουνται σὲ 4—5 μέρες, ὕστερα δη) ἀπὸ 2—3 παροξυσμοὺς, ποῦ τις πλειότερες φορὲς ἔρχουσε τοῦ κρῦστος σὲ καμμιὰ βδομάδα μέσα. Οἱ ἐξακολουθητικῆς θέρμες (συνεχεῖς, ὑποσυνεχεῖς, ὀφείσμαι π.) γιαιτρεῖθουνται λίγο ἀρρότερα σὲ 5—10 μέρες χωρὶς νὰ γίνῃ ἀνάγκη οὔτε ἀπὸ κινίον οὔτε ἀπὸ τίποτε ἄλλο. Κ' οἱ κακίς θέρμες (κακοθέεις π.) γιαιτρεῖθουνται μὲ τὸ νερὸ γλήγορα καὶ τέ-

Ἄσπόσο εἶχα μιὰ νύστα διαολεμένη κοίταξα λοιπὸ γύρο μου μήπως εἶταν πρόχειρο κανὰ ξενοδοχεῖο. Τὸ πρῶτο ποῦ εἶδα μπροστά μου εἶταν τὸ English hotel, ἕνα μεγαλύτερο χτήριο. Ὁ διαφεντῆς του εἶταν ἀπ' τὴν Πόλη καὶ τόνε γινώριζα, πολλὲς φορὲς εἶχα ἔρθει στὸ καφενεῖο, ποῦχε ἀπὸ κάτου γιὰ τοῦτο, ἂν καὶ τὰ ἔξοδα του εἶταν ἀρμυροῦτικα, πῆγξ πάλι σὲ τοῦτο. Ἐγὼ τῶρα τις βστοῦσα, βλέπετε, καὶ τέτοιες μικρολογίες δὲν τις ψηφοῦσα' ἀλλιῶς δὰ ἤθελα ν' ἀποβγάλω καὶ τὰ κιντέρια, ποῦ ὑπόφερα μὲ τέτοια ἀντισηκώματα. Σιπασμὸς θὰ πῆτε: τὸ παραδέχομαι; μὰ φυσικὸς σὲ εἰκοσι χρονῶ σκολαστικὸποῦλο.

Τραθήξα λοιπὸν ἴσια πάνου. Ζήτησα καὶ μοῦ δειξέκε μιὰν κάμαρα, μπηκκ μέσα, ξεγυμνώθηκα γλήγορα γλήγορα καὶ τεντώθηκα πὰ στὴν καρδιόλα. Εἶταν ἐκεῖ δίπλα μου πὰ στὸ κομοδάκι μιὰ φημερίδα τῆς ὥρας ὁ «Φάρος τῆς Μακεδονίας», λαχανόφυλλο ἀπ' τοῦ χειρότερου εἶδους. Τὸ πῆρα στὸ χέρι μου κ' ἔρριξα τὸ βλέμμα μου στὰ ἀεγχώρια. Νὰ τί διάβασα: «Ἐν τῷ μέσῳ τῶν κατακλιζόντων ἡμᾶς δεινῶν πανταχόθεν, ἔχομεν σήμερον νὰ ἀναγράψωμεν μιὰν εὐάρεστον εἰδήσιν. Τὸ ὑπὸ τὸν ρέκτην Ταγματάρχην Α... μπην σῶμα τῆς χωροφυλακῆς συνεχροῦσθη χθὲς τὴν πρῶταν πρὸς τὴν ληστρικὴν συμμορίαν

εἰα, ἀλλὰ σ' ἀφτίς φελοῦνε πιότερο τὰ μπάνια πὸ δροσερὰ (32—35 θερμοκρασία) καὶ τὰ βρεμένα σὲ πὸ κρύο νερὸ πανιά. Στὸ κεφάλι μὲ απαλόλυτο νερὸν. Ἀλλὰ καὶ οἱ γαστρικὲς θέρμες, οἱ χολώδεις, οἱ αἱματουρικὲς, οἱ δυσεντερικὲς μ' ἕνα λόγο οὐδὲς οἱ θέρμες γιαιτρίδονται γλήγωρα καὶ τέλεια σὰ μεταχειριστοῦμε τὸ νερὸ νωρὸ καὶ ταχτικὰ καὶ ὡς τὸ τέλος τῆς ἀρρώστιας.

Σπλήνες καὶ ἀδυναμίες μ' ἀφτὴ τῆ μέθοδο δὲν ἀπομένουνε στοὺς ἀρρώστους, γιαιτὶ ἀπ' τὸ ἕνα μέρος καθαρίζεται ὁ ὀργανισμὸς ἀπ' τὰ φαρμακερὰ προϊόντα τῆς καταστροφῆς τῆς ὕλης ἀπάνου στὴν ἀψή, ἀπ' τ' ἄλλο ἄμα περάση ἡ θέρμη ἔρχεται μεγάλη ὄρεξη, καὶ ἀναπλερώνεται γλήγωρα ὅ,τι χάθηκε στὸ διάστημα τῆς ἀρρώστιας.

Νερό, βυσινάδες, λεμονάδες, πάγο καὶ τέτια νὰ πίνει ὁ θερμασμένος ὅσα θέλει, γιαιτὶ χρησιμέθουνε ἀντίς φαγί, πού οὔτε χρειάζεται καὶ πολὺ πολὺ, οὔτε μπορεῖ καὶ ὄλας πολλὰς φορὲς νὰ φάγει ὁ ἄρρωστος. Ἄν ὅμως κανένας ἔχει ὄρεξη μπορεῖ νὰ πιεῖ γάλα, σούπα, ζυνόγαλα (γιαουρτί), ἀβγά, κρασί νερωμένο καὶ τὰ ὅμοια.

Ἄν κανένας δὲν ἔχει πεποίθησι στὸ νερὸ μοναχὰ ἀλλὰ γυρίζει καὶ κινῆσι, μπορεῖ νὰ πάρει καὶ ἀπ' αὐτό, γιαιτὶ δὲ φυλάει μ' ὅσα καὶ ἂν λένε ὄλοι οἱ γιαιτροὶ τοῦ κόσμου ἀλλὰ καὶ δὲ βλάθει οὔτε καὶ σ' ἀφτίς τίς αἱματουρικὲς (πὺ λένε πὺς κάνει κακό).

Ἀλλὰ καὶ ὡς προφυλαχτικὸ μέσο τὸ νερὸ εἶναι ὠφέλιμο. Γι' αὐτὸ συνιστοῦμε νὰ χύνουνε 5—10 φορὲς τὴν ἡμέρα ὡς μιστὴ ὄγκο νερὸ κρύο στὸ κεφάλι τους καὶ ἂν εἶναι βολετὸ νὰ κάνουνε σπίσι τους 1—2 μπάνια μὲ δροσερὸ νερὸ (20—25) καθε μέρα.

Βακοῦ τῆς Ρουσίας.

ΚΩΣΤ. ΔΑΝΑΡΑΣ Γιαιτρός

Βραβεμένος ἀπ' τὴ Γιαιτρικὴ Ἀκαδημία τοῦ Παρισιοῦ

τοῦ τρομεροῦ ἀρχιληστοῦ καπετάν-Θανάση. Οἱ λησταὶ ἀντέστησαν ἔρρωμένως, ἀλλ' ἀπεκρούσθησαν, χάρις εἰς τὴν σύνεσιν τοῦ ἀτρομήτου ταγματάρχου καὶ εἰς τὴν ἀνδρείαν τῶν στρατιωτῶν. Δύο ἐκ τῶν ληστῶν ἐφονεύθησαν καὶ εἰς συνελήθη ζῶν καὶ ὠδηγήθη εἰς τὸ φρούριον τοῦ Κανλη-Κουλέ, ἡ δὲ λοιπὴ συμμορία διεσκοπίσθη καὶ οὕτως ἀπηλλάγησαν τὰ περίε ἡμῶν τῆς μάστιγος ταύτης. Συγχαίρομεν κ.τ.λ.». — Οὐξοῦ! νὰ χαθῆς ντὲ ψέφταρσι!.. πρόστυχε εἶπα φωναχτὰ καὶ πέταξα μ' ἀγανάχτησι τὸ φύλλο μακριὰ μου.

Γύρισ' ἀπ' τ' ἄλλο τὸ πλάϊ, ἔκλεισα τὰ μάτια μου καὶ σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκα.

Ἔτσι κουρασμένος καὶ ξαγρυπνισμένος πὺ εἶμουνα δὲν ξέρω κ' ἐγὼ πόσο βίασαζε ὁ ὕπνος μου. Σὺν ξύπνησα, εἶτανε μέρα πάλε· μὰ ἡ ἄλλη μέρα, ἂν ἀγαπάτε. Κατέβηκα κάτου στὸ γυαλὸ καὶ ἀπὸ κεῖ τρέβηξα ἴσια στοῦ διαφεντῆ μας· τὸν ἦδρα κ' ἐπαίξε μὲ τὰ δύο του τὰ παιδάκια· μὲ ποδέχτηκε σὺν παιδί του, μὲ ρώτησε πὺς τὰ παθα. Κ' ἐγὼ πλιά τοῦ δηγήθηκα ὄλα. Κ' ἐκεῖνος μὲ κοντάρησε τῆς φωτιᾶς τὰ γενοῦμενα καὶ κατόπι τὸ πὺς πῆρε ἀπ' τὸν Ὀρφανίδη τὸ γράμμα μου καὶ σάστισε καὶ ἀπόρησε καὶ πῆγε στὸ Δεσπότη, καὶ τὰ ξάνοιξε κ' οἱ δύο τους μαζί τὴν ἄλλη μέρα πῆγανε στὸ Βαλὴ καὶ διαμαρτυρηθήκανε γιὰ τὸ γενοῦμενο καὶ κάνανε τ' ἀδύνατα δυνατὰ, γιὰ νὰ μὲ λεφτερώσουνε.

Τόνε φκαρίστησα λοιπὸ γιὰ ὄλα καὶ τὸν ἄφησα γιὰ.

ΚΟΡΦΙΑΤΙΚΑ ΕΡΘΚΙΑ

[Ἀπὸ τὴ συλλογὴ Δημ. Σπύγγου].

Α'.) ΓΙΑ ΤΟ ΡΑΜΜΑ (1)

Ἄγιοι Ἀναργῦροι τοῦ Χριστοῦ
Πρῶτοι γιαιτροὶ τοῦ κόσμου
Ὅπου ἐγυατρίψετε πολλοὺς
Γιαιτρεῦτε καὶ τὸ δούλο τοῦ Θεοῦ (τὸν τάδε)
πὺ ἔχει τὸ ρίμμα στὸ μάτι.
Καὶ δὲν μπορ' ἀπομείνω, οὔτε ὄρα
Ὅυτε κάρτο πὸ τὴν ὄρα.
Ἐκίνης Ἀη-Πέτρος καὶ Ἀη-Παῦλος
Μὲ τοῦ δώδεκ' Ἀποστόλους
Μὲ τοὺς δεκατρεῖς ἀγγέλους
Ἐπῆραν τὰ τσεκούρια τους
Καὶ τὰ πελεκητήρια τους
Κ' ἐπήγανε νὰ κόψουνε
Τῆς Παναγίας ζύλα
Ἀνώφυλια, κατώφυλια
Καὶ σημαντηρηδόξυλα
Καλὰ τὰ κόψανε, καλὰ τὰ πελεκήσανε.
Ἀπετάχτη σκληθρα, ἀντίσκληθρα
Καὶ πιτυχαίνει τὸ δούλο τοῦ Θεοῦ (τὸν τάδε) στὸ μχι.
Καὶ στριγκίζει καὶ φωναίζει
Καὶ τὴ θάλασσα ταραίζει.
Καὶ δὲν μπορ' ν' ἀπομείνη, μήτε ὄρα.
Μήτε κάρτο πὸ τὴν ὄρα.
Διαβκίν' ἡ Δέσποινα ἡ Παναγία καὶ ρωτάει
Τί ἔχει ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ
Καὶ στριγκίζει καὶ βαθίζει.
Καὶ τὰ μάρμαρα ραίζει
Καὶ τὸν ποταμὸ θολώνει.
Καὶ τὰ δέντρα ζερριζώνει;
— Ἐχει τὸ ρίμμα, στὸ μάτι —
Σῦρτε φέρτε ἐληῆς κλωνάρι,
Μαυρομάκκα μαχαίρι
Καὶ σκορπίδι ἀπὸ τὸν πύργου
Νὰ ζορκίστε τὰ ρίμματα
Τὰ πράσινα, τὰ κίτρινα
Τὰ κόκκινα καὶ τὰ γαλάζια,
Νὰ πάνε στ' ἄγρια βουνά
Καὶ στὰ χαμολαγκάδια,
Στὰ καταχτόνια τῆς ἰγῆς,

Ρώτησα κ' ἔμαθα πὺ εἶταν ἡ προσιωρηνὴ ἡ Μητρόπολη καὶ πῆγα ἐκεῖ. Ἀνέβηκα πανου, ἔκανα μὲ μὲτανοια, φήλησα τὸ χέρι τοῦ Γέροντα, κ' ἐκείνος μὲ χιιδεψε καὶ μὲ πε παραστικὰ. Ὑστερα διάταξε τὸ διάκκο κ' ἔφερε τὸ δίπλωμά μου· ἔτοιμο, τελειωμένο, δροσερὸ-δροσερὸ, τυλιγμένο σὲ κύλιντρο καὶ δεμένο μὲ γαλάζια κορδέλλα.

Ἐναφίλησα τὸ χέρι του καὶ τὸ πῆρα μὲ λαχτάρ κ' ἐκεῖνος μὲ πε.

— Σὲ συχαίρω καὶ σοῦ ἔφκουμαι καλὴ ἔδοκῆ-μηση στὸ βίο σου.

— Ἐφκαριστῶ, γέροντά μου· σ' ἀφίνω γιὰ.

— Ὅρα καλὴ παιδί μου· ἔχε τὴν ἐρκὴ μου.

Κι ἔμα κατέβηκα κάτου, ἔλυσα μὲ βιὰ τὴν κορδέλλα νὰ ἰδῶ, τί βαθμὸ μὲ δώσανε; Ἰκανοποιήθηκα τέλος, καὶ ὄλα τ' ἄλλα συχωρεμένα. Τῶβαλα μὲς στὸ σεντούκι μου καὶ τὸ κλειδώσα. Βγῆκα μὲς στιγμὴ ὄρα καὶ φώναξα ἕναν Ὀθριὸ βαρκάρη· χτύπησε τὸ νῆμα τὸ σεντούκι μου καὶ τραβήξαμε κάτου στὸ γυαλὸ.

Τὸ βάλουμε μὲς στὴ βάρκα, μπῆκα κ' ἐγὼ μὲσα καὶ λάμνοντας σιγὰ σιγὰ ὁ Ὀθριὸς ὁ βαρκάρης μὲ πῆγε πᾶ στὴ «Σφακτηρία» τῆς μακαριτισίας ἐταιρείας τῆς Σύρος. Ὑστερα ἀπὸ καμιά ὄρα κοντὰ ἠλιοδασίλεμα τὸ βατόρι σάλπαρε τὴν ἄγκουρα.

Τότες ἄρχισε ν' ἀναστενάξει στὰ βάθεια του καὶ νὰ ξερνάει καπνὸ καὶ ὁ ἔλικας ἔδερε ἀλύπητα τὸ κύμα.

Ἀνέβηκα πᾶ στὸ γεφύρι τοῦ παποριῦ—ἔτσι

Στὰ βῆθη τοῦ πέλκου.

Ποῦ καὶ γαστὰ δὲ νιαζόνε,

Πετεινοὶ δὲ λαλοῦνε,

Κότες δὲ κακαρίζοντα.

Σκυλιὰ δὲν ἀλυχοῦνε.

Ἐκεί νὰ σκορπίσουνε

Καταπῶς σκορπίσει ὁ ἥλιος πᾶ ἀχτίδες του.

Κι ὁ ἀφῆρας τίς ὄρεσις του,

Στοὺς καμπουρὸς στὰ πῆλαγα

Στὶς ράχες, στὰ λιβάδια·

Ἐκεῖ νὰ φᾶνε, ἐκεῖ νὰ πιούνε·

Ἐκεῖ νὰ γλυκοκοιμηθοῦνε·

Κι ἀπὸ τὸ Δούλο τοῦ Θεοῦ (τὸν τάδε)

Νὰ φύγουν νὰ γαθοῦνε.

(1) Τὸ ρίμμα εἶναι ἀρρώστια τοῦ ματιῦ (κερατίτις).

Ἡ ζορκίστρα ἐνῶ λέει τὸ ζορκι, κἀει σταυροῦς ἀπάνου τὲ μάτι κ' ἀρρώστου μὲ τὸ χέρι τῆς πὺ κρατεῖ ἕνα μαυρομάκκα μαχαίρι, ἕνα κλαράκι ἐληῆς καὶ ἕνα κλωνάρι σκληροῦ (εἶδος φτέρης πὺ βγαίνει στοὺς πηλοῦς τοίχους) μαζί δεμένα ὅπως ὄλα τὰ ζορκια, λέγεται τρεῖς φορὲς.

Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ κ. Ἀγ. Βλάχος δὲ διοργανῶσει περίφημα τὰ ταχυδρομια καὶ τὰ τηλεγραφεῖα μας ἐξὸν πᾶ καὶ ἂν οἱ γνώτες κ' οἱ ἰδέες του γιὰ τὴ συγκοινωνία σταματοῦνε στὸ ἴδιον, ἐκεῖ δηλ. πὺ σταματοῦνε κ' οἱ φιλολογικὲς ἰδέες του.

— Διαβίσαμε κ' ἕνα χρονογράφημα, πολὺ ἐξυπνο, γὰ τὸν Ἀράπη τοῦ κ. Περματζόγλου. Τοῦ ἀξίζει στάλθηται νὰ γραφεῖ καὶ γιὰ τὸν Ἀράπη του, ἀπὸ τὸσα καὶ τὸσα γραφτήκανε ἴσαμε τώρα γιὰ τὴν ἀφεντιά του.

— Νομίζετε, ἂ βγαίνανε ἐφημερίδες στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀλκιβιάδη δὲ θὰ γραφότανεσαν ἐκατὸ κ' ἀπάνου χρονογράφηματα δταν ἀπεφάσισε νὰ κόψει τὴν οὐρὰ τοῦ σκυλιοῦ του;

— Τὸ Περματζόγλου, τί Ἀλκιβιάδης! Ἰτα δουλεύουμε κ' οἱ δύο τους γιὰ τὴν ἔκταμα.

— Ὁ «Ἰππος» τοῦ Ἰδίου παραξενεύθηκε μὲ μερικὲς Ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες πὺ κοροδίζουνε τὸν κ. Ζαΐμη γιαιτὶ ἔφυγε γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ πρὶν ἀκόμη ἡ Βουλὴ τελειῶσει τίς δουλιές τῆς.

— «Καὶ τί θέλετε, ρωτάει, νὰ κάνει μέσα στὴ Βουλὴ; Νὰ κοπανήσει ἄρα σὺν τοῦ ἄλλου;»

— Πολὺ σωστά. Μπορεῖ ὅμως ὁ «Ἰππος» ἀπάνου στὴ δίκια ἀπορία νὰκοῦσε καὶ αὐτὴ τὴν ἀπορία πὺ δὲν εἶναι καθόλου ἀδικη,

— «Τίτε τί θέλει καὶ βγαίνει βουλευτής;»

λένε τὴν ταρατσα—καὶ κοίταξα τὴ Θεσσαλονικὴ τὴν μισοκαμένη, πὺ καπνίζε ἀκόμα λίγο λίγο. Σιγὰ σιγὰ τραβιόνταν πῆσα καὶ ὄλοένα μακραινε. Κ' ἔρχοντας τὸ βλέμμ' ἀπάνου τῆς καρφωμένο θυμούμου τὰ χρόνια, πὺ πέρασα ἐκεῖ πέρα· ἐρχόντανε σὺν τοῦ μου μὲ κατόπ' ἀπ' τὴν ἄλλη ὄλας οἱ λεπτομερῆς τοῦ βίου μου. Τὸ βατόρι προχωροῦσε μεγαλῶς πρεπο, σὰ θεριὸ τῆς θάλασσας, καὶ ὁμορρο σὰ νύφ' ἰδὲς τῶρα κ' εἶδα τὴ δασωμένη τὴν κορρὴ τῆς Χορτιάτη, πὺ προφύλαγε τὸν καλὸ μου τὸ φίλοσ τὸν καπετάν-Ἀναστασι. Κ' ἔβγαλα τὸ καπέλλο μου καὶ τόνε χαιρέτησα.

Κατόπι βλέποντας τὴ Χαλκιδικὴ θυμήθηκα τὸ χωριὸ, τὴ Διαρίκοβα μὲ τίς ἀφροτικὲς τῆς ὁμορφιές. Καὶ τότες ζήτησα τὴν καρδιά μου, σὺν ἀγαπούσα ἀκόμα κείνη τὴ χωριατοπούλα.

Τίποτες καμιά λαχτάρ, κανένα καρδιοχτύπι· μόνι μὲ γλυκιὰ καὶ συμπαθητικὴ ἀνάμνησι. Ἡ ὄρμη, πούχα αἰστανθεῖ ἄλλοτες γι' ἀφτὴν, εἶτανε πρόσκαιρη καὶ πέρασε μὲ τίς περιπέτειες.

Σὲ λίγο τὸ βατόρι καθάτλαρε τὴν ἄκρα τοῦ Καρὰ-μυορνοῦ καὶ χῆσαμ' ἀπ' τὰ μάτια μας τὴ Σαλονικὴ.

— Ὅρα σου καλὴ, καμμένη Σαλονικη, ἄλλο κακό νὰ μὴν παθεῖς.

Σύνωρα βασίλεψε καὶ ὁ ἥλιος καὶ ἡ «Σφακτηρία» ἀρμένιζε τώρα στ' ἀνοιχτὰ, κ' εἶχαμε μπροστὰ μας δύο πῆλαγα, τὴ νύχτα καὶ τὴ θάλασσα.